

Om en
fossil Zebra-Form

fra

Brasiliens Campos.

Med et Tillæg om to Arter af Slægten Hippidion.

Af

Dr. **J. E. V. Boas.**

Med 2 Tavler.

Vidensk. Selsk. Skr., 6. Række, naturvidenskabelig og matematisk Afd. I. 5.

Kjøbenhavn.

Bianco Lunos Kgl. Hof-Bogtrykkeri.

1881.

Paa faa Punkter har de sidste Decenniers zoologiske Forskning set saa smukke, saa klare Resultater af sit Arbejde, som i Hestegruppens Fortidshistorie, og Følgen har da ogsaa været, at denne i en usædvanlig Grad har tiltrukket sig den almindelige Opmærksomhed. Jeg har selv tidlig følt mig fængslet af den, og det var derfor med Glæde, at jeg gik ind paa en Opfordring fra Professor Reinhardt — ved hvis Afdeling af det herværende zoologiske Museum jeg har den Ære at assistere — til at bearbejde de af nu afdøde Professor, Dr. P. W. Lund indsamlede Heste-Levninger fra de brasilianske Knoglehuler. Vel maatte jeg allerede ved et flygtigt Gjennemsyn snart komme paa det rene med, at det Bidrag, som jeg ved en Bearbejdelse af disse vilde være i Stand til at levere til Gruppens Historie, altid kun vilde kunne regnes til de smaa; hertil kom endnu, at vort Museum er sparsomt forsynet med Sammenlignings-Materiale, idet vi af Eqvider kun besidder *Eqvus caballus* og Dele af *Hipparion*, medens derimod navnlig stribede Heste, som viste sig at være af særlig Betydning for Sammenligningen, ganske fattes. Paa forskjellig Maade har jeg maattet søge at bøde paa denne Mangel; fuldstændig er det vel ikke lykkedes mig, men jeg nærer dog det Haab, at Arbejdet trods sine Ufuldkommenheder ikke vil være ganske unyttigt.

Afhandlingen beskæftiger sig hovedsagelig med én Form, *Eqvus lundii*, hvoraf der har foreligget ret talrige Levninger; jeg har behandlet denne Form paa den Maade, at jeg først har givet en Fremstilling af Forskjellene mellem den og *Eqvus caballus*, — gennemgaaende støttet paa en Sammenligning med flere Exemplarer af denne sidste — og dernæst har anstillet en Sammenligning mellem *Eqvus lundii* og andre — nulevende og uddøde — Eqvider, saa vidt Forholdene tillod en saadan.

I.

Beskrivelse af de foreliggende Knogler og Tænder af *Eqvus lundii* n. sp., sammenlignede med *Eqvus caballus*.

Synonymien angaaende de brasilianske Hesteformer er desværre noget indviklet, og jeg nødes derfor til at begynde med at give følgende Oplysninger.

Det første Sted, hvor Fundet af en fossil Hest i Brasilien omtales og hvor samme benævnes, er i en Afhandling af Lund «Nouvelles Recherches sur la Faune fossile du Brésil», der er indrykket i Annales des Sciences naturelles, Sec. Sér., Tome XIII, Zoologie, 1840; Artiklen har Form af et Brev fra Lund til Redaktørerne af det nævnte Tidsskrift, dat. Lagoa Santa den 1. April 1840. Han omtaler her Pag. 318—319, at han har fundet «un os de métatarse» af en Hesteform, som han kalder *Equus neogæus*. Den nævnte Knogle fandtes i Selskab med *Canis troglodytes*, *Dasyopus punctatus* og *Chlamydotherium humboldtii*; den bærer «tous les caractères extérieurs des autres os de cette époque» og er «sensiblement plus large et plus plat que tous ceux des Chevaux vivans avec lequel j'ai eu occasion de le comparer»¹⁾.

I «Fortsatte Bemærkninger over Brasiliens uddøde Dyrskabning»²⁾, som er dateret den 27. Marts 1840, altsaa nogle Dage før den ovenfor citerede Afhandling, men trykt senere, omtales den samme Knogle paa følgende Maade: «Det kostbare Document, hvorpaa denne vigtige Kjendsgjerning (at Hesten tidligere levede i Brasilien) er grundet, bestaaer i et Mellemfodbeen, hvis Beskaffenhed og Forekomst heldigviis ere af den Natur, at de udelukke enhver Tvivl om dets Alder. Det har, som de ægte fossile Knokler, et lyst, rødlig guult Anstrøg paa Overfladen, et reent kridhvidt Brud, har mistet sin Elasticitet, saa at det, skjönt stenhaardt, dog er meget sprødt, og klæber stærkt til Tungen. Men det mest afgjørende er Forekomsten. Det blev udhugget i det Indre af en stenhaardt Knoklebreccie, der indeholdt i Selskab med Hestens, Knokler af *Canis troglodytes*, af *Dasyopus punctatus* og af *Chlamydotherium Humboldtii*. I den til Afhandlingen föjede Pattedyrliste opfører han dernæst sin Hest, ligesom i den franske Afhandling, som «*Equus neogæus*».

I de lundske Samlinger findes der intet Metatarsale, som der kan være Tale om har ligget til Grund for de citerede Bemærkninger. Derimod er der et Metacarpale (Nr. 866), hvorpaa Beskrivelsen verbo tenus passer. Det har et rødlig gult Anstrøg paa Overfladen, er meget sprødt, har et kridhvidt Brud; det er noget mutileret, saa at jeg meget vel kan forstaa, at Lund ved en noget flygtig Betragtning har kunnet gjøre det til et Metatarsale³⁾. I denne Anskuelse bestyrkes jeg endvidere ved følgende. I det Manuskript eller udførlige Katalog over en stor Del Numre i Samlingen, som Lund lod medfølge denne og som nu opbevares her i Museet, findes en Beskrivelse af Nr. 866, i hvilken han betjener sig af Udtryk, der paafaldende ligner dem i Beskrivelserne paa de to citerede Steder; det paagjældende

¹⁾ Det samme Fund omtales i Overs. o. Vid. Selsk. Forh. f. 1840. Pag. 9—10, men uden at Dyret her nævnes ved Navn.

²⁾ Videnskab. Selskabs naturvid. og mathem. Skr. IX, 1842, Pag. 127—128; Pag. 7—8 i Særtr.

³⁾ At Ordet «métatarse» i det franske Tidsskrift næppe er nogen Trykfejl for «métacarbe», fremgaar deraf, at der i den danske Text staar «Mellemfodsben», hvilket efter den Terminologi, som L. plejer at benytte, betyder Bagfodens Mellemfodsben, medens Forfodens kaldes Mellehmaandsben.

Sted i Manuskriptet lyder som følger: «866. Lapa do Cavallo. Os metacarpi¹⁾. Den er udhugget af en haard Knoklebreccie, hvis Cement er den almindelige røde Diluvsjond, i en meget forhærdet Tilstand. Den er i samme Tilstand, som de øvrige Knokler i disse Breccier, nemlig sprøde, stærkt klæbende til Tungen og reen hvide i Bruddet, saa at der ei kan være den mindste Tvivl om, at den hidrører fra samme Periode, som de øvrige fossile Knokler i Hulerne. — Sammenlignet med tilsvarende Knokkel hos flere Individer af nulevende Heste, viser den sig med samme Længde meget bredere og paa bagre Flade fordybet istedetfor convex som den nulevende». Jeg kan herefter ikke betvivle, at vi i Knoglen Nr. 866 har Originalen til Lunds *Eqvus neogæus* for os.

Det næste Sted, hvor Navnet *Eqvus neogæus* forekommer anderledes, end som blot Navn i en Liste, er i den sidste af de Afhandlinger, hvori Lund behandler sine Hulefund²⁾. Han afbilder heri to Kindtænder, som han siger tilhører *E. neogæus*, altsaa henfører til samme Art, som det ovenfor omtalte Metacarpale.

Denne Henførelse er imidlertid ikke rigtig. En omhyggelig Sammenligning mellem de forskjellige Heste-Levninger, som Lunds Samling indeholder, har vist mig, at det ovenfor omtalte Metacarpale efter al Sandsynlighed hører til den samme Art, som de Heste-Levninger, Lund i sit ovenfor nævnte, sidste Arbejde kortelig omtaler under Navnet «*Eqvus aff. caballo*», og hvis Artsforskjellighed fra den Form, hvortil de to nævnte Kindtænder hører, Lund rigtig har erkjendt³⁾. Hvis man nu i dette Tilfælde vilde holde sig særdeles strængt til Reglerne for Nomenklatur, burde man vistnok kalde det omtalte Mellemaandsben og dermed Lunds «*Eqvus aff. caballo*» for *Eqvus neogæus*; men paa den anden Side bør det erindres, at det eneste, der nu i en lang Aarrække virkelig har foreligget Offentligheden under Navnet *Eqvus neogæus* Lund, er de to nævnte karakteristiske Kindtænder. De omtales af forskjellige Forfattere, saaledes af Owen i hans Afhandling «On fossil Remains of Equines from Central and South America»⁴⁾, hvori Owen endog for *Eqvus neogæus*, for *Eqvus principalis* Lund og for sin egen Art *arcidens* opretter en ny Slægt, *Hippidion*. Og det er endvidere de samme Tænder, som Burmeister⁵⁾ tænker paa, naar han henfører en i Plata-Landene funden Hesteform til *Eqvus neogæus* Lund. Under disse Omstændigheder mener jeg, at man gjør rigtigst i at lade de to Kindtænder beholde Navnet *neogæus* og kalde «*Eqvus aff. caballo*», som er en fra *Eqvus caballus* vel adskilt Form, *Eqvus lundii*, til Minde om dens Opdager.

¹⁾ Lund har altsaa senere, som det var at vente, erkjendt, at Knoglen tilhørte Forfoden.

²⁾ Meddelelse om det Udbytte de i 1844 undersøgte Knoglehuler have afgivet etc. (Vid. Selsk. naturv. og mathem. Skr. XII, 1846).

³⁾ Det bør her anføres, at Lund i sit oven nævnte Manuskript eller Katalog bemærker, at det er tvivlsomt, hvilken af hans Hestearter det omtalte Metacarpale tilhører.

⁴⁾ Philosophical Transactions for 1869, Vol. 159.

⁵⁾ Die fossilen Pferde der Pampasformation.

Lunds Samlinger indeholder, foruden det nævnte Metacarpale, følgende Levninger af *Equus lundii*:

- a. En stor Del Knogler og Tænder af et ungt Individ fra Lapa da Escrivania Nr. 11.
- b. Dito dito af et meget gammelt Individ fra Lapa da Escrivania Nr. 5.
- c. Et Par paa Overfladen afgnedne Tænder af et andet, yngre, men udvoxet Individ, efter Angivelsen fra samme Hule. Et, ligeledes rullet, Kronben fra samme Lokaltet tilhører maaske dette Individ.
- d. De defekte Overkjæbeben med Tænder af et Føl fra Lapa do Sumidouro.
- e. Brudstykker af Tænder af en voxen fra Lapa da Soares.
- f. Den nederste Ende af Laarbenet af et voxent Individ fra Lapa dos Coxes.
- g. Brudstykke af Underkjæben af et gammelt Individ med Brudstykker af de to bageste Kindtænder, fra en Hule ved «Come não bebe».

Kraniet.

Der findes i Lunds Samling et ubetydeligt Stykke af Underkjæben af Individet fra Escr. 5, nemlig den bageste, øverste Del med Processus condyloideus; det slutter sig nøje til Hestens. Ellers foreligger der af Underkjæben kun Fragmentet fra Come não bebe, som er for slet konserveret til at tilstede en finere Sammenligning, og af det øvrige Kranium kun de defekte Overkjæbeben af Føllet fra Sumidouro-Hulen, som ikke afviger kjendelig fra Hestens paa et lignende Stadium.

Vertebræ.

V. cervicis. Der foreligger af Individet fra Escr. 11 anden—femte Halshvirvel; de mangle alle Epiphyserne, Epistrophæus desuden det meste af Buen. Af Individet fra Escr. 5 forefindes Dele af tredje, sjette og syvende Halshvirvel.

Sammenligner man de nævnte Hvirvler med en middelstor Hests — som vor Art ellers kommer nær i Proportioner — er det strax iøjnefaldende, at de alle er mindre end hos denne; Halsen har altsaa været svagere, lettere bygget end hos denne. Men hertil kommer, at de, og da navnlig den fjerde og femte Hvirvel, er langt kortere i Forhold til deres Bredde end hos *caballus*. Det har altsaa tillige været en meget mere korthalsset Form end denne.

Om Epistrophæus kan endnu bemærkes, at Crista paa Knoglens Underside er en Del stærkere end hos *caballus*. Endvidere er Hvirvellegemet noget mindre indknebet bag de to forreste Ledflader.

Vertebræ dorsi et lumborum. Af Ryg- og Lændehvirvler foreligger der flere Brudstykker baade af Individet fra Escr. 11 og fra Escr. 5. Men det er kun Brudstykker og i Forhold til hele Hvirvelantallet er der kun faa af dem; det er derfor for største Parten af

dem umuligt med Sikkerhed at afgjøre, hvilket Nummer de har indtaget i Rækken, og en Sammenligning med Hestens giver kun ringe sikkert Udbytte. Jeg bemærker dog, at Ledfladerne paa de forreste Ledtappe af første Ryghvirvel er langt mindre end hos Hesten.

Humerus (Fig. 1—2).

Der foreligger den øverste Epiphyse og den nedre Ende af venstre Humerus, samt den højre Humerus (paa den øverste Epiphyse nær) af Individet fra Escr. 11, ligesom de fleste andre Dele af dette Individ noget mutilerede. Desuden af Individet fra Escr. 5 den nederste Ende af venstre Humerus samt en Del af Diaphysen af højre.

Den øverste Ende af Knoglen frembyder forholdsvis betydelige Forskjelligheder fra hvad vi træffer hos caballus. Ledfladen er lidt længere (forfra—bagtil) end hos denne¹⁾; Indsnittet i Ledfladens forreste indre Rand synes at mangle (varierer iøvrigt hos Hesten). Fordybningen foran Ledfladen (Fedtgruben) er dybere end hos caballus. De tre Udvæxter foran Caput er meget lavere end hos Hesten; den mellemste af dem, Bönneudvæxten, er derhos langt bredere, mere afrundet end hos denne. — et Forhold, som er særlig karakteristisk. Den saakaldte opstaaende Udvæxt (udenfor Caput) er, i Modsætning til Hestens, ved et temmelig skarpt Indsnit skilt fra den udvendige af de tre forreste Udvæxter.

Diaphysen synes ikke i nogen væsentlig Grad at afvige fra caballus'. Derimod finder vi paa Knoglens nederste Parti atter nogle Forskjelle. Albuhulen er bredere, den Del af den nederste Ledflade, som gaar ind i den, er ligeledes bredere; den øverste Væg, der hos caballus staar næsten vinkelret paa Humerus' Længdeaxe, er her meget skraa, saa at Albuhulen er mindre rummelig end hos caballus. I den ujævne Tværfordybning, der ligesom hos caballus findes ovenfor den nedre Ledflade forpaa Knoglen, træffer man udenfor Midten en temmelig skarpt afsat Grube, der savnes hos caballus. — Hele Humerus er noget kortere end hos en Hest, der i sine øvrige Knogler i det hele viser lignende Dimensioner som lundii.

Antibrachium (Fig. 3—4).

Af Underarmsknogler foreligger der af Individet fra Escr. 11: den proximale Del af højre Ulna, dito af venstre Radius (dette Stykke er dog for ødelagt til at kunne beskrives), samt den distale Ende af begge Antibrachier; af Individet fra Escr. 5: et Stykke af den proximale Ende af venstre Ulna (med Ledfladerne), den øverste Ende af højre Radius og den nederste af højre Antibrachium.

Meget karakteristisk er det, at Afstanden mellem den forreste og den bageste Rand af Olecranon er langt betydeligere hos vor Art end hos caballus. Medens den korteste Afstand hos et Individ af denne, der i det hele i Størrelsesforhold svarer til de foreliggende

¹⁾ Længden var 78^{mm}, Bredden 71^{mm}; hos en caballus var Længden og Bredden éns.

Individer af *lundii*, er 55^{mm}, er den samme Afstand hos Individet fra Escr. 11 62^{mm}; Forskjellen er altsaa meget iøjnefaldende. Olecranon synes ogsaa at have været kortere end hos *caballus* (da den yderste Ende af Olecranon er afbrækket, ogsaa paa den ellers ret vel bevarede Ulna af Individet fra Escr. 11, kan jeg ikke udtale mig bestemtere herom). — Den øverste Ende af Radius ligner Hestens.

Ledfladen paa *Antibrachiums* nederste Ende er som bekendt hos Hesten delt i tre Partier, af hvilke det inderste og det midterste er valseformede bagtil, udhulede fortil; hos vor Art er den forreste Del af Ledfladens indvendige Parti dybere udhulet end hos *caballus*, derhos ogsaa mindre end hos denne. Dette sidste er ogsaa Tilfældet med den ydre Del (Ulnardelen) af *Antibrachiums* nedre Ledflade.

Diaphysen, hvoraf et stort Stykke er bevaret, har været stærkere (bredere) i Forhold til den nedre Epiphyse end hos *caballus*.

Carpus.

Haandrodens Knogler foreligger alle — for største Delen vel bevarede — med Undtagelse af *Multangulum minus* (og *majus*); *Naviculare*, *Lunatum*, *Capitatum* og *Hamatum* baade af Individet fra Escr. 5 og Escr. 11, de andre kun af sidst nævnte. De adskiller sig ikke lidet fra de tilsvarende Knogler af *caballus*.

Naviculare (Fig. 5) afviger i følgende Forhold fra Hestens. Den forreste Del af den øvre Ledflade er mere toppet end hos denne, ligesom den tilsvarende Del af *Antibrachiums* nedre Ledflade var mere fordybet; endvidere er den forreste Del af den nedre (distale) Ledflade smallere end hos *caballus*. Baade den øverste og den nederste Ledflade er derhos noget længere end hos denne, hvormed hænger sammen, at de Knuder, der findes paa Knoglens Bagende, staar mindre stærkt frem, hvad enten man betragter Knoglen ovenfra eller nedenfra; og jeg fremhæver udtrykkelig, at i denne, som i de andre nævnte Forhold stemmer *Naviculare* af begge Individer, der som før nævnt er af højst forskjellig Alder, nøje overens.

*Lunatum*s (Fig. 6) øverste Ledflade ligner Hestens. Den nederste Ledflade bestaar her, ligesom hos *caballus*, af to Dele, en indre, som forbinder sig med *Capitatum*, og en ydre, mindre, firkantet Flade (*c*), som forbinder sig med *Hamatum*; hin bestaar atter af et bageste noget udhulet (*b*) og et forreste næsten fladt Parti (*a*). Hos *caballus* er den lille Flade, som forbinder sig med *Hamatum*, omtrent rektangulær, hos vor Art er dens bageste Ende lidt bredere end den forreste; Fladen er derhos noget større end hos *caballus*. Det bageste konkave Afsnit af Ledfladen er mere udhulet hos *lundii* end hos Hesten. Knuden paa *Lunatum*s Bagende er ogsaa lidt mere tilspidset end hos denne.

Triquetrum afviger fra Hestens ved at den nederste Ledflade (som forbinder sig med *Hamatum*) er længere og lidt mere flad; Ledfladen for *Pisiforme* er bredere og fladere.

Capitatum (Fig. 7). Den bageste hvælvede Del af den øvre Ledflade er hos *lundii* — i Harmoni med Formen af den bageste Del af *Lunatums* nedre Ledflade — mere toppet, mere kugleformig, medens den hos *caballus* er mere flad og næsten saddelformig. Den lille Flade, som forbinder sig med det indre af de smaa Mellemlaandsben (*Metacarpale II*), forholder sig derhos anderledes end hos *caballus*. Medens der nemlig hos denne ved en skarp Vinkel er afsat mod den store Ledflade, som forbinder sig med det store Mellemlaandsben, gaar de to Ledflader hos vor Art uden nogen Vinkel over i hinanden, danner én Flade: som man vil skjønne en meget karakteristisk og let iøjnefaldende Forskjel. — Knoglens Længde (dens Dimension forfra-bagtil) og Længden af den øvre Ledflade er ikke lidet større end de tilsvarende Dimensioner paa et *caballus-Capitatum* af samme Bredde. Endnu kan noteres, at Knoglens Forside indadtil er lidt lavere end udadtil, medens det omvendte er Tilfældet med *caballus*.

Hamatum (Fig. 8) afviger i flere Punkter karakteristisk fra Hestens. Den fremspringende Knude paa Knoglens Bagside, der i Reglen er meget tydelig hos Hesten, er her næsten ganske udvisket. *Hamatums* nedre Ledflade er som bekendt hos *caballus* delt i tre Partier, hvoraf de to indre forbinder sig med det store Mellemlaandsben, det ydre med det ydre lille Mellemlaandsben; den sidst nævnte Del af Ledfladen er hos den fossile betydelig større end hos Hesten. Ledfladen paa Knoglens øvre Side er betydelig bredere end hos *caballus*.

Pisiforme, som kun foreligger i et enkelt, noget beskadiget Exemplar, adskiller sig næppe kjendelig fra Hestens.

Metacarpalia.

Det store Mellemlaandsben foreligger, foruden i Exemplaret fra *Lapado Cavallo*, desuden i vel bevaret Stand baade af Individet fra *Escriv. 11* og fra *Escriv. 5*; det afviger iøvrigt kun lidet fra Hestens. Den øvre Ledflades Længde (Dimensionen forfra-bagtil) er dog større i Forhold til Bredden end hos *caballus*, og den Del af den nævnte Ledflade, som forbinder sig med *Hamatum*, danner en mindre stump Vinkel med det store Parti af Ledfladen, der forbinder sig med *Capitatum*, end hos Hesten¹). — Af de smaa Mellemlaandsben foreligger der tre ufuldstændige Stykker af Individet fra *Escriv. 5*; de ere omtrent af samme Styrke som hos Hesten, men kun ét af dem, *Metacarpale IV sin.*, er nogenlunde vel bevaret; det udmærker sig ved at Ledfladen for *Hamatum* er betydelig større (længere) end hos de Exemplarer af Hesten, som jeg har haft til Sammenligning. — Iøvrigt er det navnlig af det store *Metacarpales* Forhold klart, at *lundii* var en énhovet Hest: det ligner i sit nederste Parti ganske *caballus*', ikke *Hipparions*, hos hvem det ogsaa forneden bærer tydelige Spor af at de smaa Mellemlaandsben ligger op ad det.

¹) De af Lund [se ovenfor Pag. 308 (4) og 309 (5)] fremhævede Forskjelle mellem *Equus caballus* og vor Art i Mellemlaandsbenets Bygning er jeg ikke i Stand til at se.

Forfodens Phalanger

vil blive afhandlede nedenfor sammen med Bagfodens.

Af Baglemmet mangler Bækkenet ganske, derimod forefindes større eller mindre Partier af de fleste andre Knogler. Vi begynder med:

Femur.

Der foreligger den største Del af højre Femur af Individet fra Escriv. 11; dog mangler den øverste Epiphyse og den nederste Ende er meget beskadiget, tildels bedækket med fastsintret Jord. Endvidere en Stump af den nedre Ende af venstre Laarben af Individet fra Escriv. 5; endelig tilhører en meget vel bevaret nederste Ende af højre Laarben af et gammelt Individ fra en Hule ved Lagoa dos Coxes vistnok nærværende Art, hvad dog ikke med Sikkerhed kan afgjøres, da der af dette Individ kun foreligger dette ene Stykke.

Femur stemmer, saa vidt det haves, nøje med *caballus*. Den eneste kjendelige Forskjel er den, at den ydre Condylus set i Profil er noget mindre stærkt krummet end hos *caballus*. — Knæskallen, hvoraf en ubetydelig Stump foreligger, afviger efter denne at dømme næppe fra Hestens.

Crus.

Af Underlaarets Knogler foreligger der fra Escriv. 11: den øverste Del af højre Tibia, samt den nederste Ende af venstre do., begge noget beskadigede; af Individet fra Escriv. 5: den øverste Del af højre Tibia, den nederste Ende af højre Crus, samt et ubetydeligt Stykke af venstre Tibias nederste Del.

Underlaaret afviger i følgende Forhold fra Hestens. Den store, aflange Grube, der findes hos denne udenfor Tapudvæxten (*Acclivitas tibiæ*) paa Tibias øverste Ende, og i hvilken det forreste Korsbaand i Knæleddet hæfter sig, er hos *lundii* mindre; derimod er den Grube, der findes udenfor den omtalte og foran den ydre Condylus (til Tilhæftning for et af Seneskivernes forreste Baand) her større end hos *caballus*. — Om den nederste Ende af Crus kan bemærkes, at den indre Ledfure er ikke lidet mere afrundet i Bunden end hos *caballus*, hvor samme Ledfure er temmelig skarp; til Gjengjæld er den ydre Ledfure mere skarp hos *lundii* end hos *caballus*. Det bemærkes, at de to Individer, fra Escriv. 11 og 5, i dette ret karakteristiske Forhold stemmer nøje overens (smlgn. ogsaa Astragalus). — Diaphysen er stærkere, bredere end hos *caballus*.

Tarsus.

Af Tarsus foreligger de fleste Knogler: af Individet fra Escr. 11 begge Scaphoidea samt et Cuneiforme externum; af Individet fra Escriv. 5 ubetydelige Stykker af begge Calcanei, begge Astragali (næsten fuldstændige), Scaphoidea, Cuneiformia externa og internomedia. Cuboideum fattes.

Calcaneus. Det nedre Parti af den ydre, øvre Ledflade (for Astragalus) er som bekendt hos Hesten smallere end det øvre; hos lundii er det samme Tilfældet, men den er dog bredere end hos Hesten.

Astragalus (Fig. 9). Denne Knogle frembyder en meget karakteristisk Forskjel fra den tilsvarende hos caballus. Hos denne er den udvendige Ledkam paa Astragalus' forreste Side mere afrundet end den indvendige, som er særdeles smal og skarp. Hos lundii er den udvendige Ledkam mere tilskærpet, den indvendige derimod mere afrundet, og Forholdet er meget udpræget og iøjnefaldende. I andre Henseender slutter Astragalus sig nøje til Hestens.

Scaphoideum. Den lille aflange, vinkelbøjede Ledflade for Cuneiforme internomedium, som vi finder hos Hesten, er her hos begge Individer noget forkortet. Det bageste Parti af Ledfladen for Cuneiforme externum er her kortere, bredere og omtrent hjerteformet. Indsnittet i Knoglens bageste Rand er mindre dybt end hos caballus — eller hvad der er det samme: de Knuder, der findes paa Knoglens Bagrand og som er bestemte til Tilhæftning af Baand, er her mindre; og det maa herved erindres, at det ene af de foreliggende Individer er særdeles gammelt.

Cuneiforme externum. Det forreste, større Parti af Ledfladen paa Knoglens Overside er kjendelig bredere end hos caballus, ligesom ogsaa den tilsvarende Ledflade paa Scaphoideum er noget bredere end hos denne. Den bageste Del af Ledfladen for Scaphoideum — der hos begge Individer er sondret fra den forreste Del — har en lignende Form som den tilsvarende paa Scaphoideum: kort, bred, hjerteformet. Den forreste Del af Ledfladen paa Knoglens Underside — for Metatarsale III — er bredere end hos caballus og hænger ikke sammen med den bageste, mindre Del.

Cuneiforme interno-medium. Paa Cuneiforme medium findes hos Hesten 3 smaa Ledflader, der støder sammen under Vinkler med hinanden; den forreste af disse Flader forbinder sig med Cuneiforme externum og er omtrent af samme Størrelse som den bageste, der forbinder sig med Metatarsale II, medens den mellemliggende, der forbinder sig med det store Mellemfodsben, er ganske lille. Hos lundii er denne sidste derimod betydelig større, ligesaa stor som den der forbinder sig med Metatarsale II, medens den forreste her er ganske lille.

Metatarsalia.

Det store Mellemfodsben foreligger i ret vel bevaret Stand fra højre Side af Individet fra Escriv. 11; desuden haves endnu den nederste Ende af et Mellemfodsben af Ind. fra Escriv. 5. Knoglen er i det hele sværere bygget end hos de Exemplarer af Hesten, hvormed jeg har sammenlignet den; iøvrigt synes der ikke at være nogenlunde udprægede Forskjelle til Stede. — Af Ind. fra Escr. 5 forefindes der baade et indvendigt og et udvendigt lille Mellemfodsben (Metatarsale II og V); heller ikke disse frembyder nogen kjendelig Forskjel fra Hestens.

Phalanges.

W. Kovalevsky har i sin smukke Afhandling: «Sur l'Anchitherium aurelianense¹⁾» fremhævet den Kjendsgjerning, at 1. og 2. Phalanx paa Forfoden hos Hesten er lidt længere og bredere end de tilsvarende paa Bagfoden, medens disse til Gjengjæld er tykkere — forfra-bagtil — end paa Forfoden.

Af den *første Phalanx* foreligger der af Individet fra Escr. 11 tre Stykker, af hvilke de to, en højre og en venstre, er af samme Længde og lidt længere end den tredje; jeg anser derfor hine to for at tilhøre Forfoden. Af Individet fra Escriv. 5 foreligger alle fire første Phalanger; de to er længere end de to andre og maa altsaa antages at tilhøre Forfoden, de to andre Bagfoden. De slutter sig nøje til Hestens.

Af *anden Phalanx* (Fig. 10-11) foreligger der af Individet fra Escriv. 5 tre Stykker, af hvilke de to, navnlig ved deres nedre Ende, er meget kjendelig smallere end det tredje og altsaa maa antages at tilhøre Bagfoden. Af Individet fra Escriv. 11 foreligger der kun én 2. Phalanx, som synes at tilhøre Bagfoden. — «Kronbenet» adskiller sig særdeles tydelig fra Hestens ved at den nederste Ende er meget smallere og tykkere (forfra-bagtil) end hos denne.

Af *tredje Phalanx* (Fig. 12-15) foreligger der af Individet fra Escriv. 5 tre Stykker, af hvilke det ene er tydelig smallere og mere tilspidset end de to andre. Som bekjendt er Hovbenet i Hestens Forben bredere end i Baglemmet, og jeg slutter heraf at det omtalte smallere Hovben tilhører en Bagfod. Af Individet fra Escr. 11 foreligger kun ét mutileret Hovben. — Hovbenet afviger betydelig fra Hestens. Ledfladen paa Knoglens Overside er smallere (fra Side til Side) og længere (forfra-bagtil) end hos Hesten; den ligger derhos mere vandret, Bagranden højere end hos denne. Den nederste Flade er langt mindre end hos en *caballus* af lignende Dimensioner, navnlig er den langt smallere. Den forreste, hvælvede Flade er langt stejlere end hos Hesten, derhos langt mere hullet og ujævn. *Equus lundii* besad et mindre, smallere, højere, mere fint og elegant Hovben end *Equus caballus*.

¹⁾ Mémoires de l'Acad. Impér. d. Sciences de St. Pétersb. VII Sér. Tome XX, 1875.

Tænderne.

Fortænderne (Fig. 16-17). Der foreligger af Individet fra Escriv. 5 et Antal Fortænder, som alle er meget stærkt slidte og, saa vidt jeg skjønner, ikke frembyder nogen Interesse. Men foruden disse haves endnu fire uslidte, eller næsten uslidte Fortænder af Individet fra Escriv. 11.

De to af dem har siddet yderst til højre og til venstre i én af Tandrækkerne, rimeligvis i Underkæben, hvis yderste Fortand de ligner mest i Form. De afviger meget kjendeligt fra Hestens ved at den bekjendte Fordybning — Bønnen —, som alle Hestens Fortænder besidder, ganske mangler (Fig. 17).

Den ene af de to andre — dens Plads kan ikke med Sikkerhed bestemmes — mangler ligeledes den omtalte Fordybning (Fig. 16). Derimod findes den ret vel udviklet, men dog ikke særdeles dyb, paa den fjerde af de foreliggende Tænder, hvis Plads heller ikke nøjere kan angives.

Af *Kindtænder* (Fig. 18-20) foreligger, af det gamle Individ fra Escriv. 5 følgende fra Overkæben: p_2 , p_3 (baade højre og venstre), p_4 (dito), m_1 , m_3 ; de er alle stærkt slidte.

Sammenlignede med et større Antal gamle Exemplarer af *Equus caballus* frembyder de følgende Afvigelser: m_3 (Fig. 18) udmærker sig ved at den forreste (*a*) og den midterste (*b*) Kant¹) paa Yderfladen er skarpere end hos Hesten. Den indre (*d*) af de to Kanter paa Tandens Bagside er mere fremstaaende end den ydre (*c*) (omvendt hos Hesten), Søjlen (*e*) paa Indsiden smallere (Dimensionen forfra-bagtil, naar Tandens er in situ). Den Emailrand, som omgiver den forreste Cement-Ø (*f*), er bagtil og den, der omgiver den bageste, er fortil stærkt foldet (hos Hesten næsten ikke). — m_1 (Fig. 19): Dimensionen forfra-bagtil kjendelig mindre end hos *caballus*. Kanterne paa Yderfladen og Søjlen omtrent som paa m_3 . Cement-Øerne er næsten udslidte, men i alt Fald har den Emailrand, som omgiver den forreste Ø, bagtil været stærkt foldet. — p_4 : Kanterne paa Yderfladen er noget skarpere end hos *caballus*. Emailrandene omkring den forreste og den bageste Cement-Ø er henholdsvis bagtil og fortil mere foldede end hos Hesten men ikke saa stærkt foldede som paa m_3 . — p_3 afviger kun lidet fra den tilsvarende hos *caballus*. — p_2 er saa stærkt slidt at en Sammenligning med Hestens ikke er mulig. Det bør maaske noteres, at den forreste Ende af Tandrækken — p_2 og den forreste Del af p_3 — er særdeles stærkt slidt; medens det samme Parti hos gamle Heste, hvis øvrige Tandrække frembyder et lignende Slid som det gamle Individ af *E. lundii*, der her er Tale om, sædvanlig er meget bedre vedligeholdt.

Af samme Individ haves den hele Række Kindtænder fra højre Side af Underkæben (p_2 — m_3) og desuden en enkelt Tand fra venstre Side. Underkæbens Kindtænder

¹) Her, ligesom overalt i det følgende, er ganske afset fra Cementlaget, som omgiver Tandens.

(Fig. 20) afviger iøvrigt mindre fra Hestens end Overkjæbens; om dem alle gjælder det, at Renden (*a*) paa den indvendige Søjles Indside er mindre udpræget end hos caballus; derhos mangler den bageste Halvmaanes ydre Emailrand (*b*) ganske den — svage — Indbugtning, som her findes hos Hesten.

Af Individet fra Escriv. 11 foreligger der en Del Kindtænder af det blivende Tandsæt, uslidte eller meget svagt slidte. En Sammenligning mellem dem og de ovenfor beskrevne Tænder af det gamle Individ har naturligvis sin Vanskelighed; men ved at sammenholde deres Rod-Ender med Slidfladerne af det gamle Indvids Tænder viser der sig dog en gennemgaaende Lighed. Til en Sammenligning med Heste-Tænder paa et tilsvarende Stadium har jeg desværre ikke tilstrækkeligt Materiale. — Af samme Individ findes en Mælkekindtand fra Overkjæben, enten d_3 eller d_4 , og én fra Underkjæben, ligeledes d_3 eller d_4 , begge stærkt slidte, blotte Hætter. Overkjæbetanden adskiller sig fra d_3 og d_4 af Eqvus caballus paa et lignende Trin af Slid ved at Furen, som fortil begrænser Søjlen paa Tandens Indside, er meget svag. Underkjæbetanden afviger ikke kjendeligt fra tilsvarende hos Hesten.

Af andre Individier end de ovennævnte to findes endnu følgende Kindtænder: Fra Lapa d'Escrivania Nr. 5 to Kindtænder, én fra Over- og én fra Underkjæben, tilhørende et midaldrende Individ; de har begge øjensynlig været udsatte for Vandets Indvirkning, er «rullede». De slutter sig nøje til de ovenfor beskrevne: Kindtanden fra Overkjæben har en smal Søjle, skarpe Kanter paa Ydersiden, den forreste Cement-Øs Emailrand er bagtil stærkt bugtet. Paa Underkjæbetanden er den bageste Halvmaanes ydre Emailrand uden Indbugtning. — Fra en Hule ved Navn «Lapa de Soares» forefindes der Brudstykker af p_2 fra begge Sider af Overkjæben, af m_3 i Overkjæben, samt af p_2 i Underkjæben, alle af et midaldrende Individ. Det bemærkes at p_2 i Overkjæben — der som man erindrer var særdeles stærkt nedslidt hos det gamle Individ fra Escriv. 5 — har Emailrandene om Cement-Øerne temmelig stærkt foldede. p_2 i Underkjæben udmærker sig ved at den fortil paa Ydersiden har en temmelig stærkt udpræget Fure som ikke findes hos Hesten. Ogsaa paa den tilsvarende Tand af Individet fra Escriv. 11 kan denne Fure ses; men den er her mindre tydelig, da den er dækket af Cement og Tandens er ganske uslidt. — Fra Lapa do Sumidouro foreligger Overkjæben fra begge Sider med alle Mælkekindtænderne, alle tre kun lidet slidte; de afviger ikke kjendeligt fra Mælkekindtænder af Hesten paa samme Slidtrin; det samme gjælder en Mælkekindtand fra Underkjæben, fra samme Hule. Det kan endnu anføres, at der i hver af de to Overkjæbestykker findes en vel udviklet Ulvetand, som dog endnu ikke, da Dyret døde, var traadt i Brug.

M a a l .

	Escriv. 5.	Escriv. 11.
	Centimeter.	Centimeter.
Længden af 3. Halshvirvels Bue	11,5	10,7
— - 4. — —		10
— - 5. — —		9,7
— - 6. — —	10	
— - 7. — —	8,1	
Bredden (Dimensionen højre-venstre) af Humerus øvre Ende		10,5
Bredden (Dim. højre-venstre) af Humerus' nedre Ledflade	8,6	8,3
Bredden (Dim. forfra - bagtil) af Olecranon paa det smalleste Sted		6,1
Bredden (Dim. højre-venstre) af Antibrachiums nedre Ledflade		7,3
Bredden af Tibias øvre Ledhoved	11	
Bredden af Crus' nedre Ende	8,5	
Længden af Metacarpus	23	23,5
— - Metatarsus		27
— - Kodebenet i Forfoden	8,7	9
— - — - Bagfoden	8,5	
— - Kronbenet i Forfoden	5	
Kronbenets (Forfod) største Brede foroven	5,6	
— — — — forneden (lig Bredden af nedre Ledflade)	4,9	
Bredden af Kronbenets øvre Ledflade	5,0	
Hovbenets største Tværdiameter (Forfod)	7	

Bredden af den nedre Ende af Femur af Individet fra Lapa dos Coxes 9,7 Centimeter

II.

Sammenligning mellem *Equus lundii* og andre Eqvider; Paavisning af dens Slægtskab med Zebraerne¹⁾.

Resultatet af foranstaaende Beskrivelse af *Equus lundii* kan kortelig siges at være det, at medens den i det hele slutter sig nær til *Equus caballus*, afviger den dog paa den anden Side i en Række Karakterer skarpt og udpræget fra samme.

En meget tydelig Forskjel viste sig i Fortændernes Bygning. Mindst to af disse (paa hver Side), deriblandt den yderste Fortand i Underkjæben, frembød den Mærkelighed, at den for Hestens Fortænder saa karakteristiske Fordybning, Bønnen, ganske manglede. En Betragtning af Figurerne til Owens Afhandlinger i *Philosophical Transactions* for 1869²⁾ viste mig imidlertid, at *lundii* i dette Fortændernes Forhold ikke stod alene, men at tværtimod noget lignende findes i alt Fald hos nogle sribede Heste, noget som et Eftersyn af forskellige Kranier ganske bekræftede. (I de efterfølgende Oplysninger omtales Overkjæbens Fortænder ikke, da disse bestandig forholder sig væsentlig som hos Hesten.)

Paa Kraniet af en yngre *Equus burchelli* i Museet i Stockholm mangler de to ydre Fortænder paa hver Side i Underkjæben, som begge kun er lidet slidte, ganske Fordybningen. Heller ikke den inderste Fortand har Spor til nogen saadan, men da den er noget mere slidt, tør det ikke bestemte benægtes, at den har haft en lille, nu udslidt Bønne. Sammenlign ogsaa Owens Fig. 4, Tab. 59 i *Phil. Trans.* 1869.

Paa Kraniet af et ungt Exemplar af *Equus qvagga* i den herværende zoologiske Studiesamling, fandt jeg, efter at Underkjæben var opmejslet, at den yderste Fortand manglede Fordybningen, medens derimod samme var til Stede paa den næstyderste Fortand, om end ikke synderlig stor. Den inderste Fortand i Underkjæben besidder ligeledes en For-

¹⁾ Da der her i Byen ikke eksisterer et Skelet af nogen sribet Hest, har Sammenligningen med disse haft nogen Vanskelighed. Da jeg imidlertid ved Studiet af Tænderne var kommen til det sandsynlige Resultat, at *E. lundii*'s nærmeste Slægtninge var at søge i Zebra-Gruppen, benyttede jeg Lejligheden til under et Ophold i Stockholm at sammenholde mine Optegnelser over *Equus neogæus* med et derværende Skelet og Kranier af *Equus burchelli*; enkelte Momenter har jeg derhos faaet frem ved en Sammenligning med de Afbildninger, som W. Kovalevsky har givet af forskellige Knogler af *E. burchelli* i sin ovenfor citerede Afhandling. Men det ligger i Sagens Natur, at den saaledes anstillede Sammenligning har talrige Huller.

²⁾ Description of the Cavern of Bruniquel, and its Organic Contents; On Fossil Remains of Equines from Central and South America. Mærkelig nok omtaler den berømte Forfatter aldeles ikke den Afgivelse, som de sribede Hestes Fortænder frembyder, i sin Text, hvor han som bekjendt derimod særdeles indgaaende beskriver Kindtænderne af de forskellige nulevende Heste-Arter. Derimod nævner Hensel (Über *Hipparion mediterraneum*, Abhandlungen d. Königl. Akademie der Wissensch. zu Berlin 1860, Pag. 104) Forholdet for *Kvaggaens* Vedkommende.

dybning. — Paa Owens Fig. 2, Tab. 59, der forestiller Underkjæben af en Kvagga, er den yderste Fortand forsynet med en Rende paa Bagsiden — som heller ikke ganske fattedes paa det af mig undersøgte Exemplar —, men der er ingen sluttet Bønne, medens de to andre Tænder er forsynede med en saadan. Paa en lignende Maade har ogsaa den af Hensel (l. c. Pag. 104) undersøgte Kvagga forholdt sig.

Hvorledes Fortænderne hos *Equus zebra* er byggede, ser jeg mig ikke i Stand til at oplyse.

Hos en Æselshoppe i den herværende Veterinærskoles Samling mangler den yderste Fortand i Underkjæben Bønnen, og da Slidfladen er meget smal, kan det med Sikkerhed siges, at den ikke har været til Stede. Paa de andre Fortænder findes den derimod. — Et noget andet Forhold viser en gammel Æselshingst i den zoologiske Studiesamling. Den venstre ydre Fortand har en lille Bønne som forneden er afsluttet bagtil, medens der foroven har været en aaben Rende (paa den anden Side er Sliddet skredet videre frem, saa at der intet kan angives om den højre ydre Fortand). Paa en lignende Maade synes den Æselshingst at have forholdt sig som Owen har afbildet Underkjæben af, l. c. Tab. 58, Fig. 2.

Det vil af ovenstaaende Oplysninger fremgaa, at *Equus lundii* i Bygningen af sine Fortænder slutter sig nærmest til *E. quagga* og *E. burchelli*, navnlig til den sidste. Ligesom hos denne savnes Bønnen paa den yderste Fortand i Underkjæben og endnu i det mindste paa én (Underkjæbe-) Tand til. Æslet nærmer sig derimod mere til Hesten i Fortændernes Bygning.

Hermed var et vigtigt Fingerpeg givet; det gjaldt nu om at faa oplyst, om der ogsaa i andre Punkter viste sig en nærmere Overensstemmelse mellem *Equus lundii* og de stribede Heste. Vi vil begynde med at betragte Kindtænderne.

Hos en ung *Kvagga* i den zoologiske Studiesamling er Overkjæbe-Kindtænderne p_2, p_3 (paa den ene Side), m_1 og m_2 brudte frem og mer eller mindre slidte, medens den ene p_3, p_4 og m_3 endnu ikke er traadte i Brug. Paa m_1 — de andre er endnu for lidet slidte til at en nærmere Sammenligning kan finde Sted — er navnlig den midterste af Kanterne paa Tandens Udside ligesom hos *lundii* langt skarpere end hos Hesten; dernæst er — ligeledes i Harmoni med *lundii* — den Del af de to Cement-Øers Emailrande, som vender imod hinanden, mere foldede end hos Hesten. Om Underkjæbens Kindtænder kan bemærkes, at den bageste Halvmaanes ydre Emailrand ganske eller næsten ganske mangler den Indbugtning, som findes hos Hesten, altsaa forholder sig som hos *E. lundii*; endvidere forholder ogsaa Renden paa Søjle's Indside sig paa en lignende Maade som hos denne. Smlgn. Owens Figg. 1—2, Tab. 59, der — med Undtagelse maaske af Emailranden om Cement-Øerne — stemmer med ovenstaaende Bemærkninger. — Ældre *Kvaggaer* har jeg desværre ikke kunnet undersøge.

Derimod har jeg havt to gamle Exemplarer af *Equus burchelli* til Undersøgelse,

begge i Rigmuseet i Stockholm. Om det ældste af disse kan jeg for Overkjæbe-Kindtændernes Vedkommende oplyse, at Kanterne paa deres Udside er skarpere end hos caballus, at den indvendige af de to Kanter paa m_3 's Bagside staar længere frem end den udvendige, at Søjlen paa deres Indside er smallere end hos caballus. Hertil kommer, at Slidfladerne af de samme Kindtænder er meget korte (Dimensionen forfra-bagtil) i Forhold til Bredden, noget der navnlig er karakteristisk for m_1 's Vedkommende, som er overmaade dybt nedslidt (saa at i Midten endog Dentinen er slidt igjennem og Bundpartiet af Cement blottet); Slidfladen af højre m_1 er 27^{mm} bred, og kun omtr. 17^{mm} lang. p_4 , som naturligvis er langt mindre slidt (den bryder jo langt senere frem), er 26^{mm} bred, 21^{mm} lang; de andre Kindtænder er i Forhold til Bredden noget længere. Endnu bør det noteres, at p_2 og den forreste Del af p_3 er meget stærkt slidte. Det andet, noget yngre Kranium viste lignende Forhold i Overkjæbekindtænderne som det beskrevne. — Om Underkjæbens Kindtænder kan det anføres, at Indbugtningen paa den bageste Halvmaanes Udside mangler eller er meget svag; Renden paa Søjlen er svagere end hos Hesten¹⁾. — Den opmærksomme Læser vil uden yderligere Paapegen let faa Öje paa den gjennemgaaende og karakteristiske Lighed, der er mellem den gamle *Eqvus lundii* og *E. burchelli* i Kindtændernes Bygning.

Ligesom Æslet i Fortændernes Form stod *lundii* fjærnere, om end nærmere end Tilfældet er med Hesten, saaledes ogsaa i Kindtænderne. Hos en gammel Æselshingst (Studiesamlingen) er den midterste Kant paa Overkjæbe-Molarernes Yderside lidt skarpere end hos Hesten, men mindre skarp end hos *lundii*. Cementørernes Emailrande er meget lidt foldede, ligesom hos Hesten paa et lignende Slidtrin. Søjlen paa Tændernes Indside smallere end hos Hesten (smlgn. *lundii*). Slidfladen af m_1 er lidt kortere end hos Hesten, men dog ikke nær saa kort som hos *lundii* og *burchelli*²⁾. Om Underkjæbens Kindtænder kan det bemærkes, at Renden i Søjlen paa Tændernes Indside er svagere end hos Hesten — omtrent som hos den gamle *lundii*; derimod er Indbugtningen i den bagre Halvmaanes ydre Rand tydelig³⁾, omtrent saa stærk som hos Hesten (i Modsætning til *lundii*). — Lignende Forhold finder jeg hos en meget gammel Æselshoppe (Veterinærskolens Samling) med noget uregelmæssig slidte Tænder. — Ogsaa en yngre Æselshoppe (sammesteds) slutter sig i det hele hertil: Emailrandene som omgiver Cementørerne er kun lidt foldede, Kanten paa Overkjæbe-Molarernes Yderside er næsten ligesaa stump som hos Hesten; men m_1 og m_2 's Slidflader er kortere (forfra-bagtil) end hos denne, og Søjlen paa Tændernes Indside smallere. Renden i Søjlen paa Underkjæbetænderne er lidt svagere end hos Hesten.

En Sammenligning mellem Kindtænderne af *E. lundii* og af *Hipparion* savner

¹⁾ Smlgn. ogsaa Owens Figg. 3—4, Tab. 59, af en yngre *Eqvus burchelli*.

²⁾ Kanterne paa m_3 's Bagside varierer individuelt.

³⁾ Hos en yngre Æselshoppe i Veterinærskolens Samling er den nævnte Indbugtning paa de fleste af Tænderne næppe kjendelig.

heller ikke Interesse. Ogsaa hos *Hipparion* finder man, hvad nu først Overkjæbens Kindtænder angaar, at Kanterne navnlig paa Molarernes Yderside er meget skarpere end hos Hesten, endog lidt skarpere end hos *E. lundii*. Endvidere er ogsaa Søjlen paa Tændernes Indside smallere end hos *caballus*; Foldningen af Emailrandene om Cement-Øerne er saa vel bekendt, at vi ikke behøver at minde om den. Hvad Underkjæbens Tænder angaar kan jeg anføre, at Søjlen paa deres Indside ligesom hos *lundii* er forsynet med en mindre vel udviklet Rende end hos Hesten. — Hvorvidt m_1 i Overkjæben efter et stærkt Slid faar en lignende kort Slidflade som hos *lundii* og *burchelli* tillader mit Materiale mig ikke at afgjøre.

Som man erindrere adskilte Humerus hos *lundii* sig fra samme Knogle hos *caballus* bl. a. meget prægnant ved at den saakaldte Bönneudvæxt (*tubercule bicipital* Kovalevsky) var langt bredere, lavere, mere afrundet. Det samme er Tilfældet med *Eqvus burchelli*, hvorimod *asinus* i dette Punkt forholder sig væsentlig som *caballus*. — Det bemærkes, at Bönneudvæxten ogsaa hos *Hipparion*¹⁾ er bred, lav og afrundet; ligesaa hos *Anchitherium*²⁾.

Ligesom hos *lundii* er endvidere Afstanden mellem den forreste og den bageste Rand af *Olceranon* hos *Eqvus burchelli* forholdsvis større end hos *caballus*. *E. asinus* forholder sig atter heri væsentlig som *caballus*.

Antibrachiums Diaphyse er hos *E. burchelli* ligesom hos *lundii* stærkere end hos Hesten. Ligesaa hos *Hipparion*, men ikke hos *asinus*.

Hos *E. burchelli* finder man ligesom hos *neogæus*, i Modsætning baade til Hesten og til *asinus*, at den fremspringende Knude paa *Hamatums* Bagside er meget lille. Det samme er, efter Figurerne i Kovalevskys Afhandling at dømme (Pl. II, Figg. 10 og 12, samt Figg. 9 og 11), Tilfældet med *Hipparion* og *Anchitherium*. — Endvidere er den Led-

¹⁾ Se Gaudry, Animaux foss. et Géologie de l'Attique, Pl. XXXV, Fig. 3.

²⁾ Kovalevsky, W., Sur l'*Anchitherium aurelianense* etc. Mém. de l'Acad. d. Sciences de St. Pétersbourg, VII Sér., Tome XX, Nr. 5, 1873. — Hos *Rhinocerosen* findes ligeledes en bred, flad og afrundet, men fuldkommen tydelig Bönneudvæxt. Den findes end videre — i en lignende Skikkelse — hos *Hippopotamus*; hos en Mængde Drøvtyggere (*Auchenia*, *Camelus*, *Camelopardalis*, forskellige *Antiloper*, *Oxer*, *Hjorte*), medens den mangler hos andre (*Ovis aries*, *Cervus aristotelis*). Den mangler ogsaa ganske hos *Tapirus*, *Palæotherium* (Kovalevsky l. c. Pag. 7), hos *Sus* og hos *Dicotyles*. Naar Kovalevsky (l. c.) synes at opfatte Manglen af den hos *Tapiren* og *Palæotheriet* som noget primitivt, da er dette sikkert fejlagtigt; dens Tilstedeværelse hos forskellige *Perissodactylers*, hos *Hippopotamus* og hos en Mængde Drøvtyggere gjør det overvejende sandsynligt, at den ogsaa fandtes hos *Artiodactylers* og *Perissodactylers* fælles Stamform, fra hvilken ogsaa *Tapirus* og *Palæotherium*, ikke mindre end *Sus* og *Dicotyles*, nedstammer. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at Manglen af *tubercule bicipital* hos *Tapirus*, *Palæotherium*, *Sus* og *Dicotyles* maa opfattes som noget sekundært, noget erhvervet.

flade paa samme Knogle, som forbinder sig med det ydre lille Mellemlaandsben (Metacarpale IV), hos *E. burchelli* ligesom hos *lundii* større end hos Hesten (smlgn. Kovalevskys Fig. 5, Pl. II; jeg har iøvrigt selv set det samme paa det Skelet jeg undersøgte i Stockholm); *E. asinus* forholder sig atter heri væsentlig som Hesten. — Af Fig. 12 (Pl. II) i Kovalevskys Afhandling ser man endvidere, at den omtalte Ledflade hos *Hipparion* har en lignende Størrelse som hos vor Art, og af hans Fig. 11, at den hos *Anchitherium* er endnu større.

Det store Metacarpale (III) hos *E. lundii* afveg fra Hestens ved at Ledfladerne for Hamatum og for Capitatum stødte sammen under en Vinkel, som er mere spids end hos denne. Det samme synes, efter Kovalevskys Figur at dømme, at være Tilfældet med *E. burchelli*; hos *Hipparion* er det meget tydeligt (Avtopsi); endnu mere hos *Anchitherium* (Kovalevsky, Fig. 1). Æslet forholder sig i dette Punkt som Hesten.

Paa Metacarpale IV var Ledfladen for Hamatum betydelig større end hos Hesten. Hvorledes *E. burchelli* forholder sig i denne Henseende kan jeg ikke oplyse; derimod er den samme Ledflade baade hos *Hipparion* og hos *Anchitherium* (smlgn. Kovalevsky) meget større end hos Hesten. *E. asinus* forholder sig som Hesten.

Som man erindrer, udmærkede *Astragalus* hos *lundii* sig meget bestemt ved, at den ydre Ledkam er mere tilskærpet, den indre mere afrundet end hos Hesten. Hos Æslet er den udvendige Ledkam lidt mere tilskærpet end hos Hesten, medens den indvendige ligner dennes. Hvorledes *E. burchelli* forholder sig i denne Henseende kan jeg desværre ikke oplyse. Derimod finder jeg, at *Hipparion* i dette Forhold slutter sig nøje til *lundii*.

Af Fig. 19 (Pl. II) i Kovalevskys Afhandling, der forestiller et Scaphoideum af *E. burchelli*, fremgaar det, at Knuderne paa Knoglens Bagrand ligesom hos *E. lundii* er langt mindre end hos *caballus*. Af hans Figur 17 ses det, at et lignende Forhold finder Sted hos *Anchitherium*. Ogsaa hos Æslet er Knuderne paa Knoglens Bagrand mindre udviklede end hos Hesten.

Endelig slutter *E. lundii* sig nøje til *burchelli* i Kronbenets og Hovbenets Bygning. Ligesom hos *lundii* er den nederste Ende af Kronbenet hos *burchelli* smallere og tykkere end hos Hesten; dernæst er Hovbenet hos *burchelli* smallere, dets Forflade stejlere, dets nederste Flade mindre end hos *caballus* — alt ligesom hos *lundii*. I Formen af Kron- og Hovbenet slutter *asinus* sig til *burchelli* og *lundii*.

Hvorvel ovenstaaende Sammenligning, som alt berørt, er meget langt fra at være saa gennemført, som ønskeligt var, vil det dog af det store Antal Lighedspunkter, som jeg har fremdraget, være blevet klart, at blandt de Former, som vi kunde drage ind i Sammen-

ligningen, stod Zebraerne, i alt Fald *Equus burchelli*, *lundii* nærmest; og denne Slutning støtter sig til saa mange Overensstemmelser, at selv om nogle af dem skulde vise sig at være blotte Analogier, vil Sagen ikke derfor stille sig anderledes. Kort kan Resultatet udtrykkes saaledes, at der paa Brasiliens Campos i den postpliocene Periode har levet en anselig Zebraform.

En anden heller ikke ganske uinteressant Slutning, som kan drages af det ovenfor fremførte, er den, at *E. lundii* og Zebraerne, i alt Fald *E. burchelli*, i det hele staar *Hipparion* nærmere end Tilfældet er med *asinus* eller navnlig med *caballus*. De Punkter, hvori *lundii* og *burchelli* afveg fra *caballus*, viste næsten alle tilbage paa *Hipparion*. De nævnte Former viste sig — og jeg tvivler ikke om, at de efter fremtidige Undersøgelser yderligere vil vise sig — som Mellempformer mellem *Hipparion* og Hesten (*E. caballus*). Kun i ét Punkt er der en nærmere Overensstemmelse mellem *caballus* og *Hipparion* end mellem denne og Zebraerne, nemlig i Fortænderne.

Tillæg.

I sin «Meddelelse af det Udbytte de i 1844 undersøgte Knoglehuler have afgivet etc.» (Vid. Selsk. Nat.-Math. Afh. XII), Tab. XLIX, Fig. 1, afbilder Lund Tyggefladen af en Overkjæbekindtand af en Hesteform, som han kalder *Eqvus principalis*, og paa samme Tavle, Fig. 3 og 5¹⁾, Tyggefladerne af en Over- og af en Underkjæbekindtand af en anden Hest, *Eqvus neogæus*²⁾. Lund erklærer i Tavleforklaringen Tandene af *principalis* for at være den 5. Kindtand (o: 2. Molar), Tænderne af *neogæus* for at være henholdsvis 4. Kindtand i Overkjæben (o: 1. Molar) og 2. Kindtand i Underkjæben (3. Præmolar); men om de netop har indtaget disse Pladser, tør jeg ikke paatage mig at afgjøre. De tre Tænder³⁾, som afviger betydelig fra Hestens og frembyder en ikke ringe Interesse, findes nu her i Samlingen, men ellers synes desværre intet, som med Sikkerhed kan henføres til de to nævnte Former (jvfr. Anm. paa næstfølg. Side).

I sin smukke Afhandling «On Fossil Remains of Equines from Central and South America» (Philosoph. Trans. f. 1869, Pag. 559—573, Tab. LXII) har Owen beskrevet og afbildet nogle Overkjæbe-Kindtænder af en Hesteform, *Eqvus arcidens*, fundne i «the Republic of Monte Video» i Nærheden af Paysandi. De afviger efter Owen fra Hestens ved at Renderne paa Tændernes Yderside er dybere, Kanten mellem Renderne smallere og mere

¹⁾ Paa samme Tavle, Fig. 2 og 4, har Lund til Sammenligning med de fossile Arter ladet afbilde Tyggefladerne af en Over- og en Underkjæbetand af en almindelig *Eqvus caballus*. Disse Figurer frembyder i og for sig intet mærkeligt; men de maa af den Grund nævnes, at Owen (l. c. Pag. 560—561) har antaget dem for Figurer af Tænder af *Eqvus aff. caballo* Lund (o: *Eqvus lundii* mihi), har kopieret dem (Tab. LXII, Fig. 12 og 15) etc. — Den samme Fejl har ogsaa Burmeister (l. c. Pag. 51) begaaet; han giver l. c. Tab. IV, Fig. 3 b, en næsten ukjendelig Kopi af Lunds Fig. 2. — Fejltagelsen er iøvrigt meget beklagelig, da den har bidraget sit til at forøge det Virvar, som hersker i Kjendskaben til de fossile sydamerikanske Heste. Lund selv er uden Skyld deri; thi i hans Tavleforklaring er de omtalte Tænder udtrykkelig betegne som tilhørende «*Equus caballus*» og saaledes betegner han aldrig «*Eqvus aff. caballo*». Til Overflod kan jeg endnu bemærke, at der mellem Fossilierne i Lunds Samling ikke findes noget Stykke, som der kan være Tale om har ligget til Grund for nogen af de to omtalte Figurer.

²⁾ Smlgn. ovenfor Pag. 308—309 (4—5).

³⁾ Disse Tænder hører forøvrigt ikke til det «Udbytte, de i 1844 undersøgte Knoglehuler have afgivet», men er fundne tidligere, ligesom ogsaa Tegningerne allerede tidligere var sendte herover.

fremstaaende, ved at Søjlen paa deres Indside er langt smallere og simplere, ved at hele Tandens er stærkt krummet med Konkaviteten udad, Konkaviteten indad — og ved nogle andre Forhold, som dog forekommer mig at være mindre tydelige, medens de nævnte er let iøjnefaldende og meget karakteristiske. Owen har med sædvanlig Skarpsindighed — hvorvel han ikke har haft andet Materiale til Bedømmelse af Spørgsmaalet end Figurerne af Slidfladerne i Lunds Afhandling — erkjendt, at arcidens, neogæus og principalis slutter sig nøje sammen. En Sammenligning mellem Originalstykkerne her i Samlingen og de ypperlige owenske Figurer gjør dette Resultat yderligere utvivlsomt. Vi finder baade hos neogæus og hos principalis Renderne paa Tandens Udside meget dybe, Kammen mellem dem meget fremtrædende og skarp; vi finder Søjlen paa Indsiden smal og simpel; vi finder — hvad der var Owen ubekjendt — den samme skarpe Krumning af hele Tandprismet, saaledes at Tandens Udside er meget længere end Indsiden.

Men Overensstemmelserne mellem de to nævnte brasilianske Heste og Owens arcidens er ikke udtømte hermed. Betragter man nøje en Slidflade eller et Gjennemsnit af en Overkjæbe-Kindtand af en Hest, vil man bemærke, at Emailstriberne ikke allevegne er lige brede. Denne Forskjel i Emailstribernes Bredde — alias: Emailovertrækkets Tykkelse — er i langt højere Grad udpræget hos neogæus og principalis. Hos begge Former — de stemmer i denne Henseende nøje overens — finder vi (Fig. 21 og 25), at Email-Overtrækket paa Tandprismets ydre Side er temmelig tykt, eller hvad der er det samme, at den ydre Emailstribe paa Slidfladen er temmelig bred. Endvidere er den Emailstribe, som begrænser de to Cement-Øer i Tandens udadtil, paa Midten tyk, medens de samme Øers øvrige Emailrand er meget tynd, navnlig for- og bagtil, hvor man endog skal se meget godt til for at faa Øje paa den. Meget tyndt er Emaillet fremdeles inderst i den Bugt, som paa Figg. 21 og 25 er betegnet med Bogstavet *g*; temmelig tyndt paa Tandens For- og Bagside, tykkere paa Indsiden med Undtagelse af den nævnte Bugt. — Ganske lignende Forhold findes hos arcidens (se Owens Fig. 4, Tab. LXII).

For at fuldstændiggjøre Beskrivelsen af de to Overkjæbe-Kindtænder, skal jeg endnu anføre, at den Kant, som begrænser den bageste af de to Render paa Tandens Yderside bagtil (*e*), er overordentlig lidet fremtrædende. Det bør dernæst fremhæves, at Krumningen af de to Tænder er meget nær ved at være den samme; derimod afviger de fra hinanden ved at Tyggefladen paa Tandens af neogæus er længere og smallere, paa principalis derimod forholdsvis kortere og bredere. Søjlen paa Indsiden er simplest og staar mere frit hos principalis, hvor den indre Del af Tyggefladen ogsaa er kortere (Dimensionen forfra—bagtil) end den ydre, hvorved den faar noget vist rhinocerosagtigt ved sig, hvad ogsaa Owen bemærker. Det bør bemærkes, at der er ligesaa rigeligt Cement paa Tænderne som paa almindelige Hestetænder. (Smlgn. Fig. 21—22 og Fig. 25—26.)

Ikke mindre mærkelig end Overkjæbe-Kindtanden er den foreliggende Underkjæbe-

Kindtand af *neogæus* (Fig. 23—24). Tandens har ligesom de tilsvarende af *Equus caballus* været indhyllet i et mægtigt Cementlag, som dog for største Delen er faldet af. I Modsætning til Overkjæbetanden er den aldeles ret, nedefter bliver den smallere (Dimensionen forfra—bagtil mindre). Af den lundske Figur er Slidfladens mærkelige og fra Hestens saa afvigende Udseende i det væsentlige bekjendt, og Owen har (l. c. Pag. 570) til Dels fremhævet Forskjellene. Iøjnefaldende er Halvmaanernes stærke Konkavitet paa Ydersiden, Søjleens Smalhed og den næsten fuldkomne Mangel af den hos Hesten saa udprægede, men allerede hos *Hipparion* meget tydelige Rende paa sammes Indside, endvidere Simpeltigheden af den bageste Halvmaanes bagre, indre Del (*c*). Det bør endnu noteres, at det Emailag, der beklæder Halvmaanernes Konkavitet, er meget tyndt, langt tyndere end hos Hesten; ellers er Emailaget meget vel udviklet¹).

Forskjellene mellem Tænderne af *neogæus*, *principalis* og Owens *arcidens* paa den ene Side, Hesten paa den anden er altsaa meget betydelige, langt betydeligere end mellem denne og *Hipparion*, og det var derfor ganske naturligt, at Lund nærede den Anskuelse, at de Heste hvem de har tilhørt var forsynede med flere Tæer ligesom *Hippariet*. Til denne Anskuelse sluttede Owen sig ogsaa og opstillede en egen Slægt, *Hippidion*, for de tre nævnte Former.

Af Burmeisters Arbejde «Die fossilen Pferde der Pampasformation» ses det imidlertid, at Lund og Owen havde Uret i deres Antagelse, og at de omtalte Former slutter sig langt nøjere til de nulevende Heste end man efter Tænderne kunde være tilbøjelig til at antage, medens iøvrigt deres Stilling som en særlig Slægt bliver bekræftet. Jeg skal ikke indlade mig paa nogen Diskussion om, hvorvidt Burmeister har gjort rigtigt i at henhøre de to interessante Heste, som han har fundet i Platalandene, til Lunds Arter *neogæus* og *principalis*; jeg anser det iøvrigt for højst tvivlsomt. Men saa meget er i alt Fald sikkert, at det er Former, som staar dem og *arcidens* meget nær, noget der uden videre vil skjønnes ved en Sammenligning mellem Figurene hos Burmeister med dem i Owens eller i nærværende Arbejde.

Det fremgaar nu af Burmeisters Angivelser og Figurer, at *Hippidion* for det første var en éntaaet Hest; det store *Metacarpale* slutter sig efter Burmeisters Figurer ganske

¹) Den ovenfor beskrevne Kindtand af *Equus principalis* er funden i en Hule ved et Sted, der kaldes «Come não bebe»; i en anden Hule sammesteds har Lund fundet en Heste-Fortand, som han i sit Manuskript henfører til samme Art, uden at der dog, saa vidt jeg kan se, foreligger tilstrækkelig Grund for en saadan Antagelse. Tandens — som er en yderste Fortand, om af Over- eller Underkjæbe kan ikke med Sikkerhed afgjøres — er ikke meget slidt, er forsynet med en ikke særdeles dyb, men bagtil afsluttet Bønne og er egentlig kun mærkelig derved, at Bønnens Hulhed er begrænset af et Emailag, der er saa tyndt, at det kun med Møje ses. Tandens viser altsaa et Forhold, der er analogt med et, der udmærker Kindtænderne af *neogæus* og *principalis*, nemlig at visse Dele af Emailovertrukket er meget tyndt; en af disse to Arter vil den vel sagtens derfor tilhøre, men hvilken er det efter mit Skjøn umuligt at sige.

nær i Formen til Hestens, og hvorvel de nederste Ender af de smaa Metacarpalier er afbrudte, er det dog evident, navnlig naar man sammenligner det store Metacarpales nederste Ende med Hestens og Hippariets, at de smaa Mellemlaarsben har forholdt sig som hos hin, α : ikke har baaret nogen Taa. Paa en lignende Maade forholder Metatarsus sig. Men ogsaa i andre Forhold slutter Hippidion sig til Hesten, ikke til Hipparion. Som bekjendt er Ulna hos denne langt kraftigere udviklet end hos Hesten; hos Hippidion derimod forholder Ulna sig efter Burmeisters Beskrivelse (l. c. Pag. 33—35) og Figurer ganske som hos Hesten. Ogsaa Carpus, der hos Hipparion afviger meget fra Hestens, slutter sig hos Hippidion nøje til dennes. Det kan herefter næppe betvivles, at Hippidion i Benbygningen slutter sig langt nærmere til Hesten end til Hipparion.

I Betragtning af denne nøje Overensstemmelse i osteologisk Henseende mellem *Equus* og Hippidion synes det at være rimeligst at antage, at de tilsyneladende primitive Momenter, som Tænderne frembyder, f. Ex. Underkjæbe-Kindtændernes simple Form, ikke er noget virkelig primitivt, men noget sekundært, og at Hippidion-Arterne er Former, som er udgaaede fra en med *Equus*-Arterne nøje beslægtet Form¹⁾, er en devierende Typus, der i enkelte Karakterer simulerer ældre Former. Interessant og oplysende er det iøvrigt ogsaa, at Kindtænderne hos de forskjellige Arter af Hippidion viser det pseudo-primitive i meget forskjellig Grad; medens saaledes Overkjæbe-Kindtanden af Lunds *principalis* i sin Slidflade minder om *Rhinocrossen* eller *Anchitheriet*, ligner de øvrige Overkjæbe-Kindtænder (af Hippidion *neogæum* [Lund] og af Burmeisters *neogæum* og *principale*) langt mere *Equus*'; og en Sammenligning mellem Slidfladerne af Underkjæbe-Kindtænderne af Lunds *H. neogæum* og Burmeisters to Arter (Fig. 1 og 2, Pl. III i hans Arbejde) viser os, at det tilsyneladende primitive er langt mindre udpræget paa Underkjæbetænderne af Burmeisters Arter end paa vor *H. neogæum*²⁾. Den primitive Stilling, som Tænderne syntes at anvise Hippidion, viser sig altsaa allerede ved en nærmere Betragtning af selve Tænderne som mindre utvivlsom; og Skelettet peger, som ovenfor udviklet, bestemt og afgjørende i samme Retning³⁾.

I *Equus*-Arterne maa vi altsaa søge Hippidions nærmeste Slægtninge. Indenfor *Equus*-Slægten er det atter *Zebraerne*, i alt Fald *E. burchelli* og *E. Lundii* mihi, som den

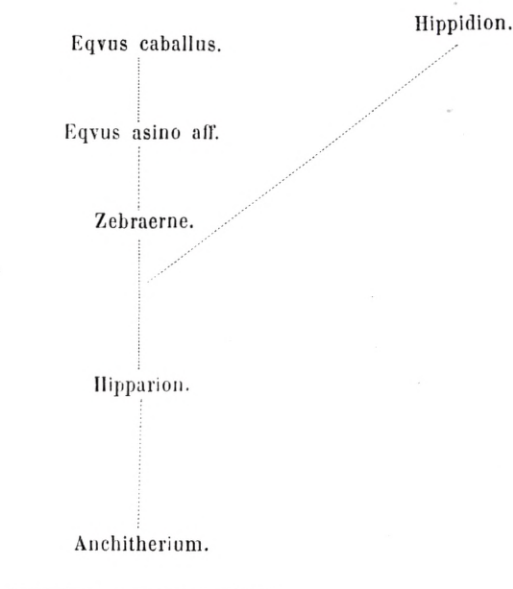
¹⁾ Interessant er det, at Burmeister har fundet et rudimentært 5. Metacarpale hos Hippidion. Som bekjendt findes et saadant ogsaa hos Hipparion og *Anchitherium* og i sjældne Tilfælde (se Gaudry, *Les Enchaînements du Monde Animal*, 1878, Pag. 138—139) findes der Spor af det hos Hesten. Skulde det vise sig at være konstant hos Hippidion, maa denne Form i alt Fald heri siges at vise et noget nøjere Slægtskab med Hipparion, indtage et noget primitivere Standpunkt end *Equus*-Arterne.

²⁾ Det tykke Cementlag paa Tænderne er noget, der just heller ikke peger hen paa, at vi har med primitive Former at gjøre.

³⁾ Det vil let skjønnes, at Hippidion giver et advarende Exempel paa, hvor lidet tilladeligt det er af et enkelt Forhold at slutte til et Dyrs systematiske Plads.

staar nærmest. Af Fig. 2, Tab. III, i Burmeisters Værk ses det, at den yderste Fortand i Underkæben hos Burmeisters Hippidion «neogæum» mangler Bønner (Underkæbe-For-tænderne af Burmeisters principale kjendes ikke); af hans Fig. 1, Tab. VII, fremgaar det, at Bönneudvæxten, ligesom hos *E. burchellii* og *lundii*, er lav og bred; af Tab. I, at *Olecranon* er bred og kort; dernæst er Hovbenet «fein und zierlich gestaltet, mehr dem des *Eq. Burchellii*, als des *Hauspferdes* ähnlich», hvortil jeg kan føje, at Hovbenet af *E. lundii* (Fig. 13 og 15), der jo er en Zebra, navnlig i Profil frembyder den mest overraskende Lighed med Profiltegningen af Hovbenet af Hippidion i Burmeisters Arbejde (Fig. 7, Tab. VIII). Ogsaa i Kindtænderne slutter Hippidion sig nærmere til Zebraerne end til *caballus*, noget jeg efter de ovenfor givne udførlige Tand-Beskrivelser og med Henvi-sning til Figurerne ikke behøver nærmere at udvikle. Alt i alt kan jeg ikke betvivle, at Zebraerne er de af *Equus*-Arterne, som staar Hippidion nærmest, noget der ogsaa synes at have foresvævet Burmeister.

Hvorledes jeg tænker mig Hippidions Stilling til de andre Eqvider vil blive klart af følgende Skema¹⁾.

Til Slutning beder jeg Hr. Prof. Reinhardt modtage min Tak for den Understøttelse, som han paa forskjellig Maade har ydet dette lille Arbejde.

¹⁾ Jeg har ikke troet at turde aflede Hippidion direkte fra Zebra-Gruppen paa Grund af det lille Meta-carpale V.

Tab. I.

Alle Figurerne forestiller Knogler af *Equus lundii* n. sp. (i nat. Störr.)

- Fig. 1. Den øverste Ende af venstre Humerus, set forfra.
— 2. Den nederste Del af højre Humerus, set bagfra.
— 3. Den nederste Del af højre Antibrachium, set nedenfra.
— 4. Samme set forfra.
— 5. Venstre Naviculare (af Forfoden), set nedenfra.
— 6. Højre Lunatum, set nedenfra. Bogstaverne er forklarede i Texten.
— 7. Venstre Capitatum, set nedenfra.
— 8. Venstre Hamatum, set nedenfra.
— 9. Højre Astragalus.
-

Fig. 1.

Fig. 3.

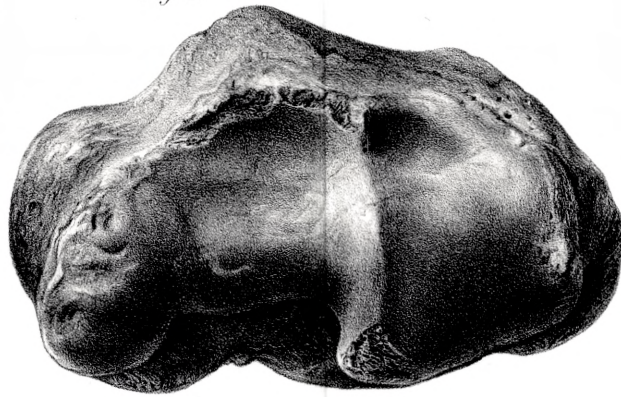

Fig. 5.

Fig. 6.

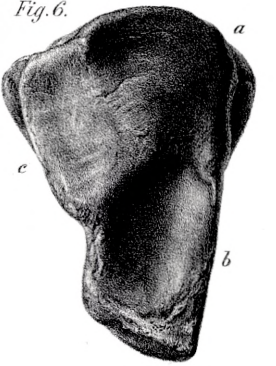

Fig. 2.

Fig. 4.

Fig. 9.

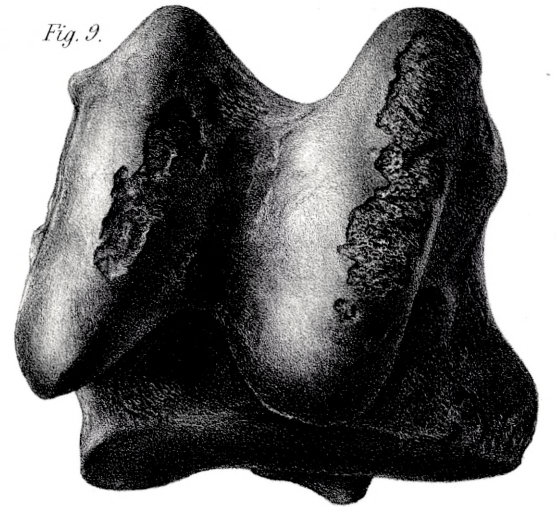

Fig. 8.

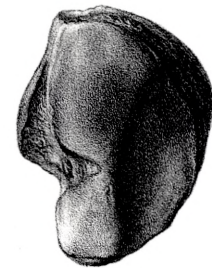

Fig. 7.

Tab. II.

Figg. 10—20 fremstiller forskellige Dele af *Equus lundii* n. sp. (alle i nat. Störr.)

- Fig. 10. Anden Phalanx (Kronben) af Bagfoden, set forfra.
— 11. Anden Phalanx af Forfoden.
— 12—13. Tredje Phalanx (Hovben) af Bagfoden, set ovenfra og fra Siden.
— 14—15. Tredje Phalanx af Forfoden.
— 16. Fortand, rimeligvis af Underkjæben, set bagfra. Af et ungt Individ.
— 17. En yderste Fortand, rimeligvis af Underkjæben, set bagfra. Af samme.
— 18. Slidfladen af den bageste venstre Overkjæbe-Kindtand (m_3). Af et gammelt Individ. Bogstaverne i denne og følgende Figg. er forklarede i Texten.
— 19. Slidfladen af den første venstre Molar (m_1) i Overkjæben, af samme Individ.
— 20. Slidfladen af fjerde højre Præmolar (p_4) i Underkjæben, af samme.
-
- 21. Slidfladen af en højre Overkjæbe-Kindtand af *Hippidion neogæum* (Lund).
— 22. Samme Tand, set forfra.
— 23. Slidfladen af en venstre Underkjæbe-Kindtand af *Hippidion neogæum* (Lund).
— 24. Samme Tand, set udvendig fra.
— 25. Slidfladen af en højre Overkjæbe-Kindtand af *Hippidion principale* (Lund).
— 26. Samme Tand, set forfra.
-

Fig. 10.

Fig. 11.

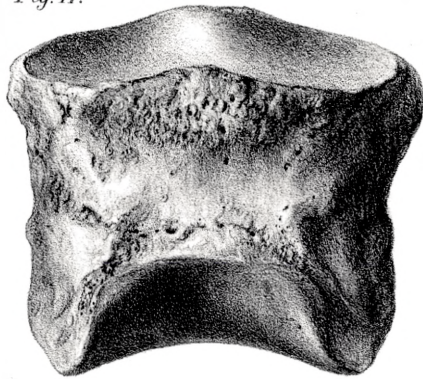

Fig. 16.

Fig. 17.

Fig. 26.

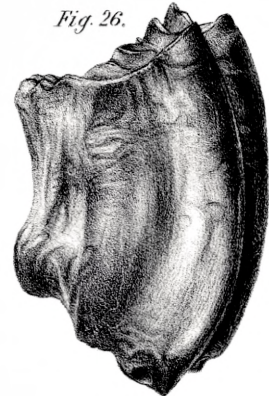

Fig. 25.

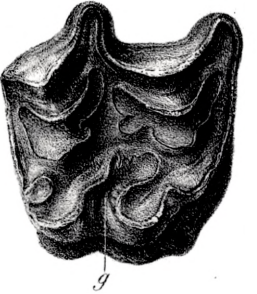

Fig. 12.

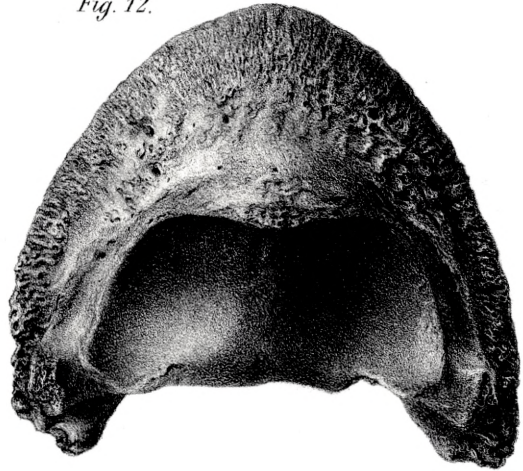

Fig. 14.

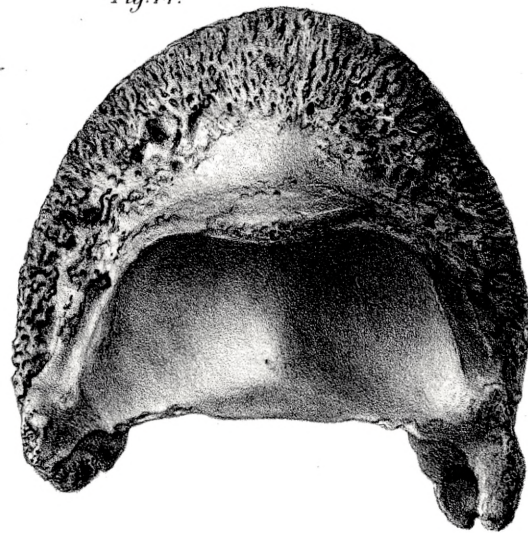

Fig. 18.

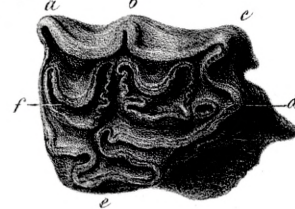

Fig. 22.

Fig. 21.

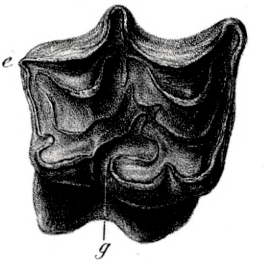

Fig. 13.

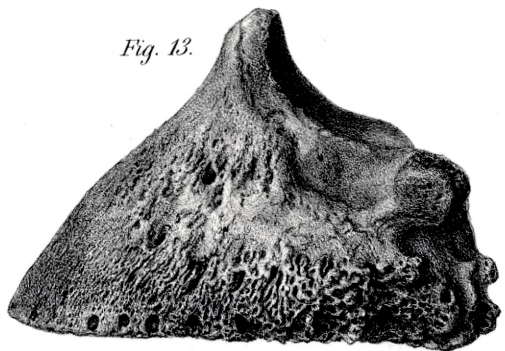

Fig. 15.

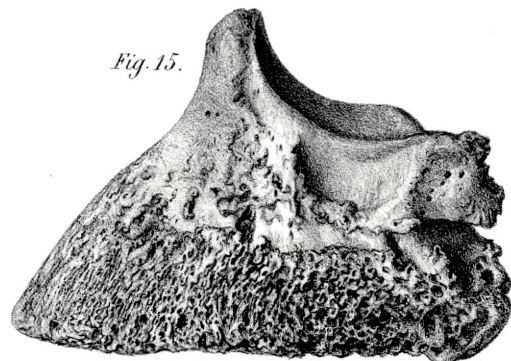

Fig. 19.

Fig. 24.

Fig. 20.

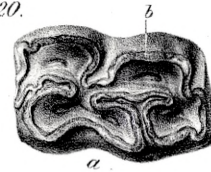

Fig. 23.

